

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Moravce a soudců Viktora Kuči a Mgr. Miroslavy Lanžhotské ve věci žalobkyně [REDACTED], narozené [REDACTED], bytem v [REDACTED], zastoupené Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem v Semilech, Bavlňářská 137, proti žalovaným 1) [REDACTED], narozené [REDACTED], bytem v [REDACTED], [REDACTED], zastoupené JUDr. Hanou Vrbovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Slavíkova 27, a 2) [REDACTED], narozenému [REDACTED], bytem v [REDACTED], o určení dědického práva, k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 16. března 2016 č. j. 5C 103/2014-186, ve spojení s opravným usnesením ze dne 28. července 2016 č. j. 5C 103/2014-214, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku I **p o t v r z u j e .**
- II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II **m ě n í** tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Rozsudek okresního soudu se ve výroku III **m ě n í** tak, že České republice se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud rozsudkem uvedeným v záhlaví vyhověl žalobě a určil, že žalovaní nejsou závětními dědici zůstavitelky [REDAKCE], rozené [REDAKCE], zemřelé [REDAKCE], naposledy bytem v [REDAKCE] (výrok I). Žalovaným uložil společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 18.552 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta (výrok II). Dále uložil žalovaným společně a nerozdílně zaplatit České republice náklady řízení, a to ve výši, která bude stanovena v samostatném usnesení (výrok III). Opravným usnesením změnil okresní soud nesprávné datum narození žalované z [REDAKCE] na správné [REDAKCE] a v odůvodnění rozsudku opravil nesprávně uvedené jméno žalovaného [REDAKCE] na správně znějící [REDAKCE].

Okresní soud v Semilech zahájil řízení o dědictví po [REDAKCE], narozené [REDAKCE] a zemřelé dne [REDAKCE], usnesením vydaným dne 12. února 2013 pod č. j. 25D 136/2013-3 a provedením úkonů v řízení o dědictví po zůstavitelce pověřil JUDr. Zdeňku Seemanovou, notářku se sídlem v Semilech, Husova 6 (§ 38 o. s. ř.). Žalobkyně a žalovaná pak uzavřely v dědickém řízení dohodu o vypořádání dědictví, která byla schválena usnesením Okresního soudu v Semilech ze dne 18. června 2013 č. j. 25D 136/2013-32. Žalovaná zdělila byt č. [REDAKCE] v domě čp. [REDAKCE] v obci [REDAKCE] se spoluvlastnickým podílem 19/1440 na budově, stavební parcele č. [REDAKCE] v obci a katastrálním území [REDAKCE] – část [REDAKCE]. Žalobkyně nabyla zůstatek na spořicího účtu u [REDAKCE], ve výši 1.586 Kč ke dni úmrtí zůstavitelky. Proti tomuto usnesení podala odvolání žalobkyně a namítala, že závěť zůstavitelky pokládá za neplatnou. Namítala, že pokud zůstavitelka závěť z 18. července 2012 sepsala, svůj podpis připojila později. Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 30. ledna 2014 č. j. 17Co 480/2013-70 usnesení okresního soudu o schválení dohody účastníků o vypořádání dědictví zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Vytkl okresnímu soudu, že za účastníka řízení nepřizval [REDAKCE] (žalovaného), který je zůstavitelčíným synovcem a otcem žalované. V případě vyslovení neplatnosti závěti zůstavitelky by jejími dědici byli synovec a neteř (žalovaný a žalobkyně). Pokud se účastníci neshodnou na sporných skutečnostech ohledně závěti, bylo uloženo odvolacím soudem soudu prvního stupně, aby ve smyslu § 175k odst. 2 o. s. ř. odkázal toho z účastníků, jehož dědické právo se jeví jako méně pravděpodobné, aby své právo uplatnil žalobou. Neshody o platnosti listin mezi účastníky přetrvávaly a z tohoto důvodu byla neteř zůstavitelky – žalobkyně a sestra žalovaného odkázána usnesením Okresního soudu v Semilech č. j. 25D 136/2013-88 ze dne 6. května 2014, aby podala žalobu proti [REDAKCE] a [REDAKCE], a to na určení, že tyto osoby nejsou dědici zůstavitelky ze závěti.

Řízení o určení dědického práva bylo zahájeno u Okresního soudu v Semilech podáním žaloby 20. června 2014. Žalobkyně namítala, že listina ze dne 3. března 2009 není sepsána zůstavitelkou a navíc byla předložena jako listina přetržená na dvě části. Listina ze

dne 19. dubna 2012 není zůstavitelkou podepsána a je rovněž přetržena na dvě části. Listina ze dne 18. července 2012 je napsaná obyčejnou tužkou a připojený podpis byl vyhotoven kuličkovou tužkou modré barvy. Text listiny mající obsahovat závěť zůstavitelky a podpis listiny vyvozují na první pohled závěr, že se jedná o písmo odlišné. Žalobkyně měla dále důvodnou pochybnost, že datum uvedené v záhlaví listiny, je datum, kdy listinu zůstavitelka skutečně podepsala. K prokázání svých tvrzení o neplatnosti závěti navrhla, aby okresní soud přibral do řízení znalce.

Okresní soud po provedeném dokazování žalobě vyhověl, když ze znaleckého posudku Mgr. Jana Zimmera bylo zjištěno, že texty všech listin, majících obsahovat závěti zůstavitelky, byly vyhotoveny stejnou osobou, a to zůstavitelkou. Závěť ze dne 18. července 2012 je však neplatná pro rozpor s ustanovením § 476 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku (§ 3069 zákona č. 89/2012 Sb.), protože podle znalce podpisy na listině byly vyhotoveny v jinou dobu než „datace a text závěti“. Text listiny byl sepsán jiným psacím prostředkem než podpis zůstavitelky. Znalec zkoumal vzorky písma a podpisů zůstavitelky z července 2012 a podle něho oba podpisy vykazují netypické prvky oproti srovnávacímu písmu a textu listiny. Závěť zůstavitelky tedy neobsahuje den, měsíc a rok, kdy byla sepsána a podepsána zůstavitelkou. Listina obsahující závěť zůstavitelky ze dne 19. dubna 2012 byla napsána na druhé straně listiny ze dne 3. března 2009 (přetržena), ale není zůstavitelkou podepsána. Z hlediska obsahu tohoto pořízení se mělo jednat o změnu závěti ze dne 3. března 2009 a takový právní úkon musí mít stejnou formu, jaké je třeba k sepsání závěti (§ 480 odst. 1 obč. zák.). Listina ze dne 3. března 2009 byla podle znalce zůstavitelkou i podepsána. Podle této listiny měl byt o kuchyni a dvou pokojích v [REDAKCE] [REDAKCE] v [REDAKCE] nabýt po její smrti žalovaný, který je synem jediného bratra zůstavitelky [REDAKCE], zemřelého [REDAKCE]. Listina ze dne 3. března 2009 byla v rámci dědického řízení předložena již jako přetržená na dva kusy. Podle tvrzení žalobkyně tak měla učinit sama pořizovatelka závěti ještě za svého života. Žalovaný tvrdil, že listinu přetřhl on sám. Okresní soud uzavřel, že z listinných důkazů, tj. neplatných závětí ze dne 19. dubna a 18. července 2012, vyplývá, že zůstavitelka chtěla učinit jiné pořízení pro případ smrti (závěť), než jak pořídila v listině z 3. března 2009. Tvrzení žalovaného, že listinu zničil on sám, se soudu prvního stupně jevílo jako účelové, protože současně tvrdil, že považuje za platnou závěť ze dne 18. července 2012. Zůstavitel zruší závěť také tím, že zničí listinu, na níž byla napsána (§ 480 odst. 2 obč. zák.). Z těchto důvodů není závětním dědicem žalovaný ani žalovaná, která byla obmyšlenou osobou k dědění bytu v listině ze dne 18. 7. 2012. Úspěšné žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšným žalovaným (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), které sestávaly ze zaplaceného soudního poplatku z návrhu na zahájení řízení 2.000 Kč a z náhrady nákladů za zastoupení advokátem žalobkyně v tomto řízení (§ 7, § 9 odst. 3 písm. a/, § 11 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Poněvadž ke dni vyhlášení rozsudku nebylo známo, v jaké výši vznikly státu náklady řízení, postupoval okresní soud ve smyslu § 155 odst. 1 o. s. ř. s tím, že o těchto nákladech rozhodne samostatným usnesením.

Žalovaná v odvolání namítala, že okresní soud sice provedl všechny navržené důkazy, ale dospěl k nesprávným závěrům. Podle jejího přesvědčení je závěť z 18. 7. 2012 platnou listinou, protože z ustanovení § 476 odst. 2 občanského zákoníku neplynou jakákoliv pravidla pro umístění data a podpisu na listině obsahující závěť. Odkázala přitom na usnesení

Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. listopadu 2010 sp. zn. 21Cdo 3597/2009, z něhož vyplývá „že uvedením data se nedovrší obsahové náležitosti závěti; datum připojené k závěti má pouze vypovídat o tom, kdy byla závěť z hlediska vymezení svého obsahu dovršena, a umožnit tak rozlišení dřívější zůstavitelovy závěti od závěti pozdější“. Nelze obecně vyloučit, že datum uvedené v záhlaví závěti, je datem jejího podpisu, a stejně tak ze skutečnosti, že se datum nachází pod textem závěti, nelze bez dalšího dovodit, že se musí jednat o datum, kdy byla závěť skutečně podepsána. Navíc všechny zákonné náležitosti musí závěť splňovat nejpozději v den smrti zůstavitele. Závěť z 18. července 2012 splňovala veškeré náležitosti k [REDAKCE] a je tedy platná. V závěru odvolání tvrdila, že z usnesení Nejvyššího soudu vyplývá dále, že zůstavitel může podepsat závěť v jiný den, než je datum uvedené v závěti. Navrhla proto, aby krajský soud změnil rozsudek okresního soudu a rozhodl, že je závětní dědičkou zůstavitelky.

Žalovaný v odvolání uvedl, že podle jeho názoru se rozsudek opírá pouze o nějaké dohady určitých možností, když soudní znalec potvrdil, že texty závěti a podpisy jsou psány zůstavitelkou. I písmoznalcí by mělo být jasné, že s postupem času se rukopis částečně mění a podpis je odlišný od běžného písma. Namítal, že znalec měl k dispozici „záměrně“ podpisy starší více jak 15 let. Podpis [REDAKCE] nebyl úmyslně použit. Vytkl okresnímu soudu, že mu nebyl doručen znalecký posudek a nemohl se zúčastnit výslechu znalce. Přímo u soudu uvedl adresu, aby mu bylo doručováno na „korespondenční kontaktní adresu“. Domnívá se, že korespondence mu byla úmyslně odesílána do sídla trvalého bydliště, kde se již 5 let nezdržuje. Z tohoto důvodu nebyl opakovaně vyrozuměn o jednání a nepochybně došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Zdůraznil, že zůstavitelku navštěvoval několikrát za měsíc. Naopak žalobkyně pracovala nedaleko od bytu zůstavitelky, ale neudělala si odpovídající čas na její návštěvy. Jinak by mu zůstavitelka netelefonovala, ať přijede. Pouze poslední týdný před smrtí navštěvovala žalobkyně zůstavitelku v nemocnici, získala klíč od bytu a již tři roky byt blokuje. Nebere žalovanému telefony. Závěť z 3. března 2009 byla na jeho prosbu zůstavitelkou změněna ve prospěch žalované (jeho dcery). V minulosti byly obdobným způsobem odkázány nemovitosti i jeho sestře – žalobkyni. Překvapilo ho, že získání bytu v [REDAKCE] popírá a nepamatuje si to. Navrhl, aby krajský soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaných uvedla, že rozsudek považuje zejména v meritu věci za věcně správný. Ze znaleckého posudku jednoznačně vyplynulo, že podpisy zůstavitelky na listině ze dne 18. července 2012 byly připojeny v jiné době, než kdy listina byla sepsána. Vytkl žalované, že přehlíží to, že spor mezi účastníky není sporem o významu umístění data v závěti, ale je sporem o to, zda datum uvedené v závěti je dnem, kdy byla závěť zůstavitelkou podepsána. Z žádného podání žalovaného nevyplývá, že by žádal, aby mu soud doručoval na jinou adresu než uváděnou jako adresu evidenční. Navrhl, aby krajský soud rozsudek okresního soudu ve výrocích I a III potvrdil. Žalobkyně však napadla rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem II a je přesvědčená, že jí náleží právo na náhradu nákladů řízení vůči každému z žalovaných samostatně. Žalovaní nejsou podle hmotného práva v takovém nerozlučném společenství, kdy by jim vznikala jakákoliv společná práva či závazky. Každý z žalovaných uplatnil svoje dědické právo samostatně na základě jiné právní skutečnosti a i každý z účastníků v řízení jedná samostatně, neboť uplatňoval svá procesní práva a plnil svoje procesní povinnosti.

Krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení, které předcházelo jeho vyhlášení při veřejném zasedání a po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobami oprávněnými (§ 201, § 204 odst. 1 o. s. ř.), dospěl k závěru, že odvolání žalovaných proti výroku I o věci samé není důvodné.

Žalobkyně nabídla soudu k rozhodnutí o vyřešení sporných otázek mezi účastníky odpovídající důkazy a okresní soud je správně zhodnotil. Zjištěný skutkový stav podřadil pod správná a odpovídající ustanovení hmotného práva a nepochybil, jestliže žalobě vyhověl.

Při pořízení závěti je třeba dbát všech náležitostí, které zákon vyžaduje pro platnost právních úkonů v době pořízení závěti. Zpřísněné požadavky jsou odůvodněny tím, že závěť se uplatní až po smrti jejího pořizovatele. Všem druhům závěti byl v době jejich pořízení společný požadavek, a to aby byly v písemné formě a aby obsahovaly den, měsíc a rok, kdy byly zřízeny, a vlastnoručně podepsány. Podle ustanovení § 476 odst. 2 občanského zákoníku platného v době pořízení závěti musel být v každé závěti uveden den, měsíc a rok, kdy byla podepsána, jinak je neplatná. Z tohoto ustanovení soud prvního stupně správně vycházel a poté, co z písmoznaleckého posudku zjistil, že pravděpodobně nejde o podpisy, které by vznikly zároveň s textem závěti dne 18. 7. 2012, lze uzavřít, že závěť z 18. 7. 2012, ve které byt zůstavitelky byl odkázán žalované a účet ve ██████████ žalobkyni, je neplatná. Závěť je projev vůle, kterým zůstavitel činí pro případ své smrti pořízení o svém majetku. K náležitostem, které musí pod sankcí neplatnosti každá závěť obsahovat, patří též uvedení dne, měsíce a roku, kdy byla podepsána. Zůstavitel může poslední vůli sestavovat v delším časovém intervalu, ale podmínkou stanovenou v § 476 odst. 2 obč. zák. je, aby se datum, které je v závěti uvedeno, shodovalo s datem, kdy byla závěť podepsána. Tyto požadavky závěť z 18. července 2012 nesplňuje. Námitky žalované, odkazující na rozhodnutí Nejvyššího soudu zabývající se mimo jiné umístěním závěti na listině obsahující závěť, nejsou v rozhodované věci pro posouzení platnosti závěti směrodatné. Zůstavitelčina závěť má datum sice v záhlaví, ale žádný z účastníků řízení netvrdil ani neprokazoval, že by tato skutečnost měla mít vliv na neplatnost závěti. Právní teorie i soudní praxe dovozují, že podpis musí být umístěn na úplném konci závěti, protože se jím dovršuje obsah závěti. Jinak je tomu v případě data, jehož význam pro závěť je zcela odlišný. Jak již bylo konstatováno, uvedením data se nedovršují obsahové náležitosti závěti. Datum připojené k závěti má pouze vypovídat o tom, kdy byla závěť zůstavitelem podepsána. Okresní soud tedy bude nadále v dědickém řízení jednat jako s osobami, o nichž lze mít důvodně za to, že jsou dědici zůstavitelky, se žalobkyní a žalovaným.

K odvolacím námitkám krajský soud dodává, že názor žalované, že závěť musí splňovat všechny náležitosti až ke dni úmrtí zůstavitele, není správný. Podle závěti se realizuje přechod majetku na dědice až smrtí zůstavitele. Platnost závěti se však posuzuje vždy v době, kdy byla pořízena (§ 3069 zákona č. 89/2012 Sb.). Nedostatky závěti již zůstavitel nemůže zhojit. Žalovaný nemá pravdu, když tvrdí, že znalec měl k dispozici srovnávací materiál starý až 15 let. Z doplňku znaleckého posudku vyplývá, že znalci byly předloženy vzorky podpisů zapůjčené od České pošty, které zůstavitelka připojila na výplatní pásky k důchodu v době od 20. ledna do 20. září 2012. Sám znalec konstatuje, že je výhodné, že se podařilo doplnit srovnávací podpisy z tohoto období, a především z doby blízké datace

závěti. Jeden ze srovnávacích podpisů byl vyhotoven 20. července 2012, tedy dva dny po sepsání závěti zůstavitelkou. Výhrady žalovaného k tomu, jak se žalobkyně chovala k zůstavitelce, kolikrát ji navštívila a jak o zůstavitelku pečovala, nemají pro rozhodnutí o platnosti závěti význam. K přesnému zjištění data, kdy zůstavitelka podepsala závěť, nejsou tato tvrzení významná. Ostatně sám žalovaný připustil, že zůstavitelka sepsala závěť a ihned ji nepodepsala. Čekala, že půjde za notářem. Až později si rozmyslela, že za notářem nepůjde a závěť podepsala bez ověření podpisu.

Okresní soud rovněž nepochybil, jestliže obesílal a doručoval žalovanému na adresu podle informačního systému evidence obyvatel (§ 46b písm. a/ o. s. ř.). Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalovaný sdělil okresnímu soudu změny významné pro doručování, tedy že se na adrese evidované v informačním systému již několik let nezdržuje. Takové tvrzení žalovaného z obsahu spisu nevyplývá. Žalovaný dokonce i ve vyjádření k žalobě uvádí adresu ulice [REDAKCE]. Každý adresát je odpovědný za doručování a je povinen si zajistit přijímání listin na adrese pro doručování bez ohledu, zda se na této adrese zdržuje (evidence obyvatel). Z obsahu spisu okresního soudu spisové značky 5C 103/2014 nelze zjistit, že by žalovaný požádal, aby mu bylo doručováno na adresu, kterou soudu sdělí, tj. [REDAKCE] (§ 46a odst. 2 o. s. ř.).

Závěr okresního soudu o tom, že závěť z 3. března 2009 včetně dodatku z 19. dubna 2012 zničila sama zůstavitelka tím, že listinu přetřhla, lze opřít i o spis Okresního soudu v Semilech sp. zn. 25D 136/2013 – řízení o dědictví po zůstavitelce. Z protokolu o předběžném šetření sepsaném notářkou s žalobkyní dne 11. března 2013 a z následného protokolu o zjištění stavu a obsahu závěti vyplývá, že podle žalované „závěť zničila sama zůstavitelka“. Z těchto důvodů lze uzavřít, že rozsudek okresního soudu ve výroku I o věci samé je správný a krajský soud jej potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

Krajský soud však nepokládal za správný způsob rozhodnutí o náhradě nákladů řízení okresním soudem podle úspěchu ve věci samé. Žalobkyně, která byla ve věci plně úspěšná, by měla mít právo na náhradu nákladů k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti žalovaným, kteří ve věci úspěšní nebyli (§ 142 odst. 1 o. s. ř.). Podle § 150 občanského soudního řádu však jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Předpokladem použití tohoto ustanovení je, aby šlo o případy hodné zvláštního zřetele, avšak pak má být jeho použití výjimečné. Jde o odchylku ze zásady odpovědnosti za výsledek. Je odůvodněna tím, že by strohá aplikace ustanovení o náhradě nákladů řízení a tedy i o náhradě nákladů řízení státu (§ 148 o. s. ř.), mohla v konkrétních případech vést k nežádoucí tvrdosti. Použití tohoto ustanovení dopadá na toho účastníka, který by měl jinak nárok na náhradu nákladů řízení. Je třeba vždy zvažovat okolnosti konkrétního případu, a to nejen na straně toho, v jehož prospěch má být tohoto ustanovení použito, ale i na straně toho, komu jinak náležející nárok není přiznán. Citované ustanovení lze použít ve všech případech, v nichž má být náhrada nákladů řízení přiznána. To plyne z jeho zařazení za všemi ustanoveními o náhradě nákladů řízení. Je třeba přihlídnout mimo jiné i k okolnostem, které vedly k soudnímu uplatnění žaloby, a přihlídnout i k postojům účastníků v řízení.

Podle přání zůstavitelky, vtěleného do zrušení závěti z 3. března 2009, měl byt v [REDAKCE] nabýt její synovec (žalovaný). V závěti z 18. 7. 2012 odkázala zůstavitelka tento byt dceři žalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] (žalované). Jejím přáním tedy bylo, aby byt v [REDAKCE] dostala rodina „rodina žalovaných“. Zůstavitelka v závěti zdůrazňuje, že její zemřelý bratr měl ještě dceru (žalobkyně), ta však zdělila byt po manželu zůstavitelky a jeho matce v [REDAKCE]. Z důvodu neplatnosti závěti, když zůstavitelka zřejmě podcenila přípravu poslední vůle a jejího vyhotovení, nebude její vůle respektována. Nebude tak moci být naplněna zásada preference platnosti závěti, což není vůči žalovaným spravedlivé. Z těchto důvodů není ani spravedlivé, aby hradili úspěšné žalobkyni náklady řízení, které jí vznikly zejména za zastoupení advokátem. Uvedené závěry lze vztáhnout i na náhradu nákladů řízení státu.

Jinak nerozlučné společenství vzniká právě tam, kde se řízení účastní dědici a je-li předmětem řízení spor o dědické právo. A to jak na straně žalobců tak i na žalovaných. Chybí-li některý z dědiců, musí být žaloba zamítnuta pro nedostatek věcné legitimace.

Krajský soud z těchto důvodů změnil rozsudek okresního soudu ve výrocích II a III tak, že žádnému z účastníků ani České republice nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (§ 224 odst. 1 a 2, § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.). Z týchž důvodů nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo ani na náhradu nákladů řízení odvolacího (§ 224 odst. 1 a 2, § 150, § 151 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Lze proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení u Okresního soudu v Semilech, o němž by rozhodoval Nejvyšší soud České republiky, jestliže rozsudek závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Hradci Králové dne 21. září 2017

JUDr. Pavel Moravec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

[REDAKCE]